

Zápas o duši 01

Leden - Únor

89

Ó milosti!

*Ó milosti! Jak sladký hlas
jenž zbavuje mne pout!*

*Já slepý byl, tys přišla zas
dát očím procitnout!*

*Ó milosti, jež vzbouzí strach
a strach pryč zaháníš,
tys přišla, když jsem uvěřil,
a jdeš mi stále blíž!*

*Pán království nám přislíbil,
naději, Slovo dal.*

*On můj je štít, má obrana,
dokud jde život dál.*

*Nebezpečí, strážník ni past
mne z cesty nesvede.*

*Milost, jež všim mne provedla,
domů mne dovede.*

*Až tělo, srdce doslouží
a život ustane,
nebeská radost, milost, mír
pro věky nastane.*

*Až přejde deset tisíc let
zpět v slunce pralátku,
dál budou věky chvály pět,
jak bylo v počátku.*

*Amazing Grace,
Český překlad, J.F., 1988*

Milí přátelé

Milí přátelé, kamarádi, bratři a sestry v Kristu!

Naše korespondence roste každým rokem. Píšete nám, abychom vydali tiskem naše zážitky i pracovní a studijní materiály, které během roku vyprodukuje.

Po léta jsme se snažili zveřejnit některé rozhlasové pořady a příspěvky v krajanských

časopisech, ale vždy jsme narazili na nezájem. Slibů bylo dost, ale skutek vždy utek.

Máte před sebou první číslo křesťanského časopisu, ale bude to chvíli trvat než naše samonakladatelská technologie dosáhne profesionální úrovně. Čeština je tvrdý oříšek a namontovat jí do existujících programů je zdoluhavý proces nadějí a zklamání. Čekáme, až ve Švédsku vyvinou dokonalý systém. Mějte se námi strpení, děláme co můžeme.

Dostáváme množství krásných dopisů od křesťanů z celého světa, ale nejcennější jsou dopisy mladých posluchačů z Československa. Rádi se o ně s vámi podělíme. Radost, kterou máme z dopisů a osobních setkání nás povzbuzuje, abychom neklesali na duchu a pracovali ještě s větším úsilím.

Modlete se za nás, tak jako i my se modlíme za vás, s přáním abychom dosáhli co nejvíce hledajících a ještě nevěřících čtenářů. Pomozte nám časopis šířit. Rádi zašleme vám i vašim známým více výtisků.

Předplatné nežádáme, objednávkou a dobrovolné příspěvky s radostí přijmeme. Rádi připravíme námětové studie, odpovíme na otázky i problémy z biblického hlediska. Do Nového roku všem přejeme hodné Božího požehnání a bohatou úrodu spasených duší. Těšíme se na spolupráci, vaši v Kristu,

Klára a Pavel Steigerovi

Vánoce v Jakartě

Trávíme již čtvrté Vánoce mimo bývalý domov v tropické Indonésii. Týden před Štědrým večerem jsme

volali do Mnichova kde právě chumelilo, zatím co u nás v bujně, všudepřítomné zeleni máme deštovou sezону.

Bílé Vánoce už nemáme léta a proto jsou bílé vzpomínky o to malebnější. Jak se slaví Vánoce v tropech, v muslimské zemi, kousek pod rovníkem?

Indonésie se snaží být celému světu příkladem. Pokud zůstane muslimská víra dominantní vírou, jsou ostatní vyznání tolerována a kvete tak zvaná "Pančasila." Většina lidí, včetně cizinců, je touto filosofií nadšena. Jak je to "hezké", že všichni, ať jsme jakéhokoliv vyznání, jdeme za jedním cílem - dosáhnout Pána Boha svým způsobem. Atheismus se zde nepěstuje. Být ateistou je v Indonésii protizákonné.

Muslimové, protože si zakládají na dobrých skutcích, nám křesťanům prokazují veškerou sváteční pozornost. Vánoční pohledy, blahopřání přichází od každého. Indonézští křesťané slaví vánoční svátky daleko více duchovně než materiálně. Jídlo a pití je k vánočním oslavám jen přidruženo. Nejdůležitější je program. Naše podnikové oslavy letos duchovně překonaly většinu vánočních programů, které známe z křesťanských shromáždění a kostelů všech denominací.

Pavel měl tu milost, že byl částečně zodpovědný za program, kterého se zúčastnilo asi tisíc zaměstnanců. Měl malé úvodní kázání, které připomělo proč slavíme vánoce. Kázal v indonézštině i v angličtině. Pán Bůh byl oslaven, až se nám dušičky tetelily. Zažili jsme něco tak nečekaně pěkného, důstojného a obsahuplného v zemi, kde je křesťanství v desetiprocentní menšině. Hlavní kazatel, norský misionář kázal s velkým nadšením. Žádné sladké řeči o míru a pokoji na zemi, ale spásnou novinu pro ztracené duše.

O pár dnů později jsme se zúčastnili další vánoční oslavy, která námí otřásla. Byli jsme pozváni několikrát, ale vždy jsme raději zůstali stranou. Tentokrát jsme chtěli prokázat dobrou vůli, že nejsme uzavření dogmatici. Nevydrželi jsme.

Letniční shromáždění křesťanských mužů je známé po celém západním světě. Má mnoho členů a organizace roste překotným tempem.

Nejdříve jsme byli ujištěni, že jsme na svatém území a že dnes uvidíme zázraky, které pro nás Pán Bůh připravil. Vedle nás seděla mladá katolická žena, s kterou jsme se dali do řeči. Podivila se, že nejsme katolíci a tak jsme se jí zeptali proč je sama katoličkou. Její vysvětlení bylo typické. Narodila se do katolické rodiny. Na otázku spasení nám odpověděla, že Pán Bůh musí spasit každého, protože každého stvořil.

V nebi se tedy sejdem, jak prohlásila, s Hitlerem, Stalinem, Muslimy i Budhisty. Všichni a všechny cesty vedou do jednoho ráje.

Neměli jsme příležitost jí vysvětlit vše co bychom chtěli. Byli jsme ve shromáždění dvě a půl hodiny a o spáse a evangeliu nepadlo ani slovo. Talentovaní zpěváci a doprovod naplnili shromáždění decibely tak, že reproduktory málem explodovaly. Elán měli. Na podium vystoupil hostující řečník a propuklo nadšení. Přestože nás předchozí řečník ujistil, že jsme na svatém území, tento začal vyhánět ďábla z téhož území, aby se mohly dostavit zázraky. Přišly vidiny. V jednom koutě viděl lidi nemocné s migrénou, v dalším nespavostí, strachem a jak stupňoval jekot, víc a víc lidí vstávalo a začalo se léčit.

Byli jsme zdrceni. Dvě a půl hodiny mezi křesťany, vedle nás sedí mladá žena, které nemá ani potuchu o spáse a tohle se děje na

jevišti. Mysticismus a vyhánění dábla! Jaký smutek takhle vyplývat příležitost se podělit s lidmi o spásonosnou novinu. Odešli jsme a byli jsme z toho smutní několik dnů.

Na třetím vánočním shromáždění bylo opět asi tisíc lidí. Seděli jsme v přední řadě. Před námi byly malé stolky s vánoční výzdobou ze zelených větví, šišek a červených svíček. Jak program pokračoval, svíčky dohořivaly, až se začaly ztrácet v suchých větvičkách. Při vši povznesené náladě, jsme jen trnuli, kdy to vzplane a dusili jsme jednu svíčku za druhou. Měli jsme požární službu. Nikdo nehnul ani brvou. Asi mají lepší nervy.

Rodinné oslavy jsme prožili s našimi kluky. Po Štědrém dnu jsme jeli k moři na západní část Jávy. 160 km trvalo 4 hodiny. Cesta, ač byla sjízdná, byla plná dobrodružných zážitků. Indonésie musí mít dvojnásobek strážných andělů. Co provádí řidiči, především autobusů, je neuvěřitelné. Průvodčí visí a vlají na štangli, aby řidič věděl, jestli má centimetr i na druhé straně. Řidič sedí vpravo, průvodčí vlaje vlevo, cestující jsou našlapaní uvnitř.

Byli jsme spartansky ubytováni v bambusových chýších plážového střediska s výhledem na sopku Krakatau. Krakatoa řachla v roce 1883, silou 100.000 vodíkových pum. Kotel, který výbuch způsobil vsál takové množství vody, že moře ustupovalo rychlostí 20 km za hodinu. Voda se vařila a hromné výbuchy páry způsobovaly zemětřesení. Vlny dosáhly rychlostí 560 km za hodinu a výšky 44 metrů. Exploze byla slyšet 5 600 km daleko. Sopečný prach obletěl zemi několikrát. Okolí Krakatau zůstalo ve tmě tři dny. Tlaková vlna oběhla zeměkouli třikrát.

V roce 1927 sopečná aktivita opět ožila. Dítě Krakatoy vyrostlo do výše 65 metrů, dnes je nová sopka vysoká 200 metrů a stále

roste. Zblízka jsme se však nepodívali. To je pro dobrodruhy. V deštové sezoně je plavba nezapomenutelný zážitek. Bouře a potápějící se plavidla, k smrti vyděšení a zelení turisté mají nezapomenutelné vzpomínky.

Kam kráčíš člověče?

Tak jak naložíme s otázkou o původu člověka, takovou dostaneme odpověď na otázku o osudu člověka, na otázku kam se člověk ubírá, kam kráčí. Quo vadis homo? Kam kráčíš člověče?

Naše víra o původu člověka přímo podmiňuje co jsme nyní a současně nám dává odpověď co nás čeká. Dává nám nahlédnout do našeho osudu.

Darwinismus a evoluční materialistický názor nemá odpověď na otázky, které se týkají budoucnosti a osudu jednotlivců. Hlavní důvod existence jednotlivce je, aby přispěl k vývojovému pokroku svého druhu. Většina darwinistů jsou v hmotu věřící materialisté a proto věří, že se zánikem těla je jedinec jednou a navždy vypovězen z existence. Je prostě vyřizen.

Jestliže je život ve své ceistvosti jen sdružením hmoty, bez ohledu na složitost souborů protonů, neutronů, elektronů, atomů, molekul, buněk a orgánů, potom bez pochyby, rozpuštění tohoto hmotného souboru musí být také současně jeho úplným koncem.

Plnokrevný materialista nemá naději osobní existence po zániku svého těla. Proto jakákoliv naděje evolučního materialistického darwinisty musí být zakotvena ve vývoji hmoty, tedy v tělech budoucích lidských jednotlivců. Celých našich 70 let života, jsme-li při síle tak 80 let, nemají pro jednotlivce vůbec žádný smysl, protože součet položek na našich osobních účtech, se smrtí anulují.

Pravda, náš život má smysl pro naše děti, ale i ty jsou jenom

jednotlivci, takže jejich smrtí se jejich osobní životní smysl opět anulují. Až vše skončí, až lidský druh vyhyne, a tomu věří každý evolucionista, obdržíme suma sumárum nulu - součet štafety nul.

Držitelé tohoto názoru spějí k užitému nihilismu. Spějí k názoru, že životní hodnoty jsou neopodstatněné. A právě v zemích, kde v minulosti převládala tradiční, kolektivní, tedy nebiblická víra, tam se darwinistické evoluci a ateistickému nihilismu dařilo nejlépe. Právě tyto země procházejí katastrofálním morálním úpadkem, který vyústuje v hroučících se hospodářstvích.

Kdo jsme? Jsme tím, kým se vidíme. Vidíme-li se jako hromádka potravin, které se pouze přeměňují v našem těle, nedivme se, že procházíme takovým úpadkem. Kdo věří, že pochází ze zvířecích předků, těmi se také dříve nebo později stane sám, nebo jeho potomci.

Naši buditelé 19. století pokládali za nejdůležitější pro národní bytí náš jazyk. Dnes se mluví česky i v pohraničí, i ve mlstech, a přesto je jazyk pro naši národní svébytnost zcela nedostačující. Pokud vím, náš národ se neustále rozpadá na miliony soukromých jednotlivců, kteří jsou si navzájem cizí.

My Češi jsme za poslední století, snad i déle, pozvolna ztratili víru v sebe, ztratili jsme biblickou jistotu, že jsme jako ostatně všechny národy stvoření k obrazu Božímu. Skoro bych si dovolil tvrdit, že jsme se stali takovými minidarwinisty ještě před tím, než se Darwinovo jméno stalo kuchyňským pojmem. Nevidíme-li v sobě rysy Božího obrazu, je s námi konec, jako ostatně se všemi historickými národy, které se s Bohem rozešly. Náš národ, nejen náš, se stává shlukem jednotlivých nihilistů, kteří si stýskají,

nevraží, podlézají, závidí a navzájem se okrádají. Nihilisté, lidé s neopodstatněným životním smyslem se mstí sami sobě. Mají špatnou pracovní morálku, plundrují, vandalizují, ničí přírodu a každý si hledí svého.

Věřím, že my Češi jsme upadli z velké části díky všeobecné přijaté evoluční doměnce. Jsme-li hmotná nula, z nuly pocházející a v nulu se obracející, nedivme se, že se dnes k sobě na ulici, v tramvaji a obchodech navzájem chováme stejně jako občané zemí, které s námi sdílí materialistický světový názor. Vidíme-li v sobě nulu, ostatní ji v nás vidí také.

Můj děda říkával, "copak lidé, ti jsou dobří, ale ta vláda!" Tohle jsem už slyšel tolikrát a nejen od dědy. Vůbec s tímto názorem nesouhlasím. Vždyť Ježíš řekl, že nejproradnější je lidské srdce, tedy i srdce obyčejně české. Vždyť jsme jenom lidé. Ježíš Kristus neléčil hříchy, ten už jsme spáchali, ten se nedá odčinit. Ježíš Kristus léčil příčinu hříchu, a tím je hříšné, nemorální srdce každého člověka, tedy i naše.

Obroda našeho národa nemůže povstat z hospodářských nebo politických přestaveb, ať jsou započaty doma nebo jinde. Naše národní a hospodářské problémy jsou důsledkem kruté příčiny, což je odstranění většiny národa od osobního svazku s Bohem. Tomu dopomohla darwinistická pseudověda.

Jenom z jednotlivých kvalitních cihel se může postavit pevné stavení. Jednotlivci tvoří národ a ne naopak. Proto obroda národa, stavení, musí začít u jednotlivců, u cihlíček, prostě v srdci každého z nás.

Evoluční doměnka podkopala vědomí jednotlivců již před tím, než byl podkopán základ celého národa. Začnou-li se drobit cihly, celé stavení se rozpadne. Darwinisté, evolucionisté a z nich vyplývající totality, vkládají

biologickou a duchovní nadějí v druh a nikoliv v jedince. Jak pošetilé, vždyť je tomu právě naopak.

Naděje jedince dá naději druhu. Naděje Čecha dá naději českému národu. Beznadějní Češi umrtví celý národ. Naše národní obroda vězí v osobním vztahu každého z nás k Bohu. Jakékoliv jiné řešení se rovná pouhému přestrojení za dalšího hastroše. Naše obroda, stejně jako obroda kteréhokoliv národa, nevězí v prosperujícím hospodářství. To se dostává jako důsledek našeho vztahu k Bohu.

◆ *Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno. (Luk. 12:31)*

◆ *Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jenž si zvolil za dědictví. (Žalm 33:12)*

Bez Božího dědictví nás neuspokojí ani japonská videokamera v každé domácnosti.

Pokračujme však v úvahách o zrůdnosti darwinismu a materialismu. Biologický osud (a darwinismus neuznává nic jiného) budoucího nadčlověka, stojícího na dalším vývojovém stupni, se nebude odlišovat od údělu dnešního člověka. Jediný přínos, který materialismus slibuje je kvantitativní. Budoucí nadčlověk na tom bude kvalitativně stejně jako dnes. Bude jíst, pít, spát, chodit na velkou a malou stranu, bude se ženit a vdávat, rozmnožovat a nakonec zemře stejným způsobem jako my, nebo pes či komár, aby zvolnil místo svým vývojově vyšším potomkům.

Budoucí nadčlověk, superman, bude jíst a spát účinněji, snad bude pracovat jen hodinu týdně, bude poletovat od planety k planetě, ale v zásadě kvalitativně nic nového darwinismus nenabízí. Člověk si dnes pohrává s vesmírnou válkou a v duchu kolonizuje planety. Spisovatelé fantastických románů nám předkládají hrdiny budoucnosti, kteří vystupují

stejně morálně znetvořeni, jako dnešní člověk. Celý dialektický materialismus je kvantitativní magorie.

Budeme létat dále a výš, budeme mít víc a víc, budeme stavět vše co největší, náš mozek pohltí co nejvíc vědomostí a znalostí. Co nám darwinismus, který nás tak zničil nabízí? Nenabízí nic nového. Darwinismus promítá do budoucnosti jen to, co už máme nyní, včetně technologicky znásobeného zotročení.

K čemu bude v příštím vývojovém stupni tisíciletý život, když se budeme prát stejně jako se pereme nyní? Vždyť i superman zemře, aby byl vystřídán super-supermanem. Zdá se vám, že přeháním? Ale to je vše, co nám dialektičtí a humanističtí materialisté dnes nabízejí - "přirozený výběr", právo silnějšího.

Učil jsem se o zákonu přechodu kvantity v kvalitu. Takovému nesmyslu nemůže přece soudný člověk věřit. Sebevětší kvantita neživých atomů jakkoliv seskupených se nemůže kvalitativně změnit v život.

Materialisté se smrtí příliš nezabývají, přestože smrt je společným jmenovatelem lidských myšlenek minulých, dnešních i budoucích. Kdesi jsem četl, že člověk přemýšlí o své osobní smrti častěji, než o všech ostatních námětech. Smrt o které přemýšlíme, nebo o ní aspoň myšlenkou zavádíme tolikrát za den nestojí materialistům za pozornost. Rozpadem přestavěných molekul potravin, to jest co prý jsme, vše končí.

Vidíte ten nihilismus, který sžírá i náš národ? Uvažujme. Jestliže je smrt skutečný konec, proč se jí zatěžujeme? Proč o ní vůbec přemýšlíme, když smrt znamená jen neexistenci? Není snad smrt nejdůležitější, když stojí na prvním místě našich myšlenek? Proč vzdáváme čest zemřelému pohřbem, proslovy a muzikou? Vždyť byl

seskupen jen z potravin koupených v konzumu. Proč materialisté rehabilitují své popravené a vrací jim legitimace? Sami se nechovají se podle toho čemu věří. Člověk prý po smrti zanikne a promění se v "nic". Přesto toto "nic" dnes ctí. Může být nula ctěna?

Jestliže je smrt opravdový konec, proč se jí většina lidí bojí? Vždyť o nic nejde. Většina lidí se podvědomě bojí následků. Dialektici nežijí svojí vírou. Jsou ze své smrti paranoidní. Tyrané se klepou nejen před Bohem, ale před vším a každým, protože jsou těmi nejnejistějšími lidmi pod sluncem.

Jestliže je člověk spláchnutelná hromádka přeměněných potravin, a lidí je na světě habaděj, potom jsou lidé nejsnáze nahraditelný materiál. Nedivme se, že na materialismu lpící šílenci vyšlou bez jakýchkoliv morálních zábran miliony lidí pod kosy kulometů. Napoleon prý řekl, že jedinná prospěšná funkce ženy je rodit syny, potravu pro děla.

Stejně filosofie dodnes vládou totalitám a ve vyhlazovacích pracovních táborech. Mějme na zřeteli, že tento přístup a neúcta k jedinečnosti a právům každého jedince, je přímou výslednicí nihilistického, evolučního materialismu. Jestliže je člověk pouze určitým způsobem seskupená hmota, potom zničením tohoto seskupení, zničíme život i jeho smysl. Jestliže spravedlnost nedostane zadostiučinění na tomto světě a v tomto životě, potom podle nihilistické filosofie spravedlnost neexistuje. Zloději, modřýři, tyraní i sadisté uniknou.

Psychologové vyzkoumali, že kromě myšlenek o smrti se často zabýváme myšlenkami o spravedlnosti. Už se vám jistě stalo, že jste zatínali bezmocně pěsti, toužíce po spravedlnosti. V naší hříšné přirozenosti toužíme spíš po pomstě. Netužme po ní, vždyť pomsta patří Bohu:

◆ *Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: "Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán." (Ř 12:19)*

Zločinci odmítají pomyšlení na trest, kterému neuniknou. Jejich evoluční světový názor je ospravedlňuje, jak marně doufají, od všech lží, zla, krádeží a sekýrování svých obětí, protože podle darwinistického nihilismu spravedlnosti není. Spravedlnost je prý jenom v našich myslích a myšlenky jsou jenom mechanická přeměna hmoty.

Evolucionista se cítí v bezpečí, pokud může udržovat své odpůrce a oběti v bezmocnosti, pod svou mocí na svou milost a nemilost. Běda, kdyby mu někdo naboural jeho bezbohý svět. Jeho moc by se totiž rozsykala. Jeho moc je zabořena do beztvaré hmoty Darwinovy evoluční doměnky, která vymývá mozky národům.

Materialisté udržují evoluční doměnku pomocí tyranie "vědy." Jejich moc je pevná pokud budou obyčejní lidé věřit této hlouposti. Evoluční myšlenka nezapadá ani do hmotného, ani do duchovního souboru vesměrného bytí.

Teprve až se vzpamatujeme z naší hmotařiny, může být náš národ stmelěn Boží, biblickou silou. Musíme být vroubováni do Božího kmene. Evoluční nihilismus je kletba všech národů, nejen našeho.

Toxické akordy

Jednání I.

Sedím pohodlně v křesle, v ruce kávu a myšlenky ponechávám tryskat kdesi v ionosféře. Život po mém znovuzrození se zdá být naplněn pohodou a radostí. Všechny problémy jsou tak nicotné a směšné. Cesta je volná, Satan již přede mnou sbalil kufry a šel o dům dál. Stará pouta jsou přetrhána, jsem svobodný!

Pohled mi zabloudil na gramofon a zaprášené svazky desek. Káva mi

poněkud hořkne na patře, když marně sbírám sílu ten zaprášený pomníček minulého života uklidit. Štůsek pestrobarevných obalů mne tiše obžalovává: "Byl jsi k nám dřív pozornější...". Tisíce hutných decibelů zašifrovaných do tmavých kotoučů, tisíce melodií, akordů a slov, opojné rytmy a extáze hlučících davů, sladkost vzkypělé krve a bezpečného zapomění. Vysněný svět, fantastický svět vidin a přeludů zde leží zaklet do černých drážek. Další batetrie těžkého roku je připravena k detonaci napěchována ve vedlejší polici. To vše je teď mrtvé, vyhaslé. Proč jen nemám sílu to pohřbit? Před očima mi defilují cifry a bankovky. Ta spousta peněz, která se přeměnila v dunící drogu! Prodat, zničit nebo nechat být jako memento? Dilema ukončí vzrůstající pocit bezpečí. Vždyť už mi to nic neříká. Bratři mají pravdu, že se jedná o zákeřné věci, ale to se týká lidí, kteří na tom byli ještě hůř než já. U mne to není přece už tak aktuální! A vyřízeno! S prázdným šálkem uklízím všechny zbylé pochybnosti.

Jednání II.

Probudil jsem se do krásného víkendového rána. Snídám a pravou rukou se přitom snažím vyladit na rozhlasových vlnách zprávy. Ze změní cizích slov a šumu náhle vytryskne chtivý rytmus jedné z mých bývalých, nejmilovanějších písní. Kytary, syntetizátory, varhany, bicí. Ruka mi zmrtvěla na ladicím knoflíku a mozek ji není schopen přikázat, aby změnila polohu alespoň o milimetr. Jenom ji doposlechnu, smlouvám sám se sebou. Cítím se zcela báječně, fantasticky. Tělem mi pulsuje zvláštní nepokoj a touha. Je to koncert, lidé šílí a z reproduktoru se valí další song. Jsem najednou daleko, strašně vzdálený. Hlavou mi ujíždí kolotoč vzpomínek, kterými s neuvěřitelnou přesností vybavuje detaily z mého života v době, kdy jsem zbožňoval tuto píseň s jejími

interpretu. Vidím své dávné lásky, toulám se nocí a v žilách mi hoří červené víno, rozněčující vášeň. Vidím vinárny a hospody, kde jsem byl doma, vidím dávné kamarády, cítím volnost slastného nicnedělání, když jsem si pro nechut k práci raději nechal zlomit prst. Prožívám opět ty slastné šílenosti bouřlivého mládí. Je to zvláštní, že ve mně kdosi vygumoval vše smutné co mne tehdy trápilo. Byly zahlazena hrozná rána s příšernou kocovinou, neexistoval neustálý strach před trestním postihem, vše zlé se vytratilo. Toužím po kamarádech, kteří mne za pár měsíců prodali, toužím po dívce, která mne za chvíli poté neznala ...

Nepokoj ve mně vzrůstá víc a víc. Bezděky tisknu hlavu k reproduktoru, abych zachytil co nejvíce té třpitivě rozkošné a zároveň nostalgické minulosti. Křeč!! Tělem mi projíždí bolestná, rvoucí křeč. Koncert kapely byl neočekávaně přerván časovým znamením. Jsem prázdný, úplně prázdný! Jen pomalu se vracím zpět. Začínám si uvědomovat, že mne něco v té chvíli přemohlo. Něco, co už bylo přece dávno mrtvé! Honem to smazat, nějak se s tím vypořádat.

Za pár dní už tento zážitek sdělují se žoviálními úsměvem ve shromáždění bratrovi, který má podobnou minulost. "Je to ještě asi trochu živé, ale časem to celé jistě odezní", ujišťují především sám sebe.

Nepřítel dokončil obklíčení a chystal rozhodující úder. Tento bratr byl obklíčen již dlouho, aniž to kdo věděl. Satan nás pro tento okamžik svedl dohromady, abychom chytili stejnou vlnu, aby nás rozložil a zničil. Tento bratr za pár dní odešel od Pána. Pro mne bylo vše zahaleno mlhou. Nic jse neviděl, nic jsem netušil, byl jsem bezstarostný.

Jednání III.

Ze dne na den se horšila má zdravotní vada, kterou trpím dlouhé roky. Byl to šok. Večer jsem usnul a ráno jsem se probudil do hororu. První den jsem se modlil, druhý den jsem se modlil a plakal, třetí den jsem se přestal modlit, nechal se zahltit vztekem a depresí. Šíleně mne bolela hlava, nemohl jsem myslet, nechtěl jsem s nikým mluvit, nechtělo se mi žít. Chtěl jsem jen zapomenout.

Na gramofonovém taliři ležela půl roku deska hard-rockové skupiny prolulá svými okultními a stanskými texty. Nepřítel o ní věděl lépe než já. Mechanicky jsem si nasadil sluchátka, nastavil co největší hlasitost. Zavřela se hladina. Zběsilý rytmus začal svoji terapii. Zpěvákův hlas se ocital ve fantastické extázi. "Sabat, krvavý sabat, nebe a peklo, krev ...!" Stal jsem se něčím jiným. Cítil jsem v sobě nenávisť, posměch, vzdor ke vší té "božské komedii." Čím déle jsem byl vnořený do této polohy, tím více jsem počal cítit zvláštní "duchovní" vedení. Čím dále tím více jsem byl schopen komunikovat se zvláštním hlasem kdesi uvnitř mého já. On mi slíbil, že mne uzdraví, on mne ubezpečil, že již dávno nejsem v moci Ježíšové, dá mi vše co jsem si musel odepřít. Ještě jsem trochu kličkoval, dělal drahoty. Dozvěděl jsem se i to, že ve sboru je též člověk, který mu patří! Najednou jsem cítil, že mám vyjít ven z bytu, na určité místo ve městě, kde mám čekat až mne určitá osoba zkontaktuje, dá pokyny co dál. Věděl jsem, že se řítím do propastí, ale otupělá mysl nebyla už schopná rozumného uvažování. Svědomí bylo umrtveno jedem. Nedalo se těm pokynům vzepřít, alespoň v tom stavu, který mne opanoval. Musel jsem jít, ač jsem věděl, že je to konec. Jedinou, poslední rozumnou věc, kterou jsem byl schopen vykonat, byl zoufalý výkřik k Ježíšovi, aby mne, pokud jsem

ještě jeho dítě, neopouštěl. Vzápětí jsem vyrazil co nejrychleji na místo shledání. Konec, vše je rozhodnuto, běželo mi hlavou. Urazil jsem několik desítek metrů, když mi někdo úplně z čista jasna vstoupil do cesty, div jsem o něho nezakopl. Byl to jeden mladý bratr ze sboru. Pán Ježíš ho poslal, aby mne v poslední chvíli zadržel. Když jsem ho spatřil, cosi uvnitř se vzepřelo a mnou projel hrozný záblesk nenávisť a zloby. Ten zlý uvnitř ještě bojoval a vzpouzel se. Bratr, když viděl moji tvář, doslova mě dostrkal do auta, kde jsme ztrávili několik hodin. Pozvolna a velmi pomalu jsem přicházel k sobě. Vše jsem vnímal jako po narkóze, ale v koutku duše jsem cítil naději, že tuto bitvu jsem neprohrál.

Jednání IV.

Několik hodin po půlnoci, po dlouhém zápase, jsem byl schopen činit pokání. Krátce poté jsem byl i rozvázán z této hudební posedlosti. Pán dal i své slovo: "sestoupí na tebe Duch Svátý a učiním z tebe jiného muže."

Dostal jsem sílu a chuť se definitivně zbavit satanova náčiní, které jsem v slepé bezstarostnosti nechal válet doma. Čtyři dny jsem noc co noc likvidoval v kontejneru černé, gramofonové kotouče. Když jsem přelomil první desku, mimochodem tu nejhorší, myslel jsem, že mi pukne srdce, ale neustále jsem si opakoval: "Pro tebe Pane!" Krátce na to jsem přemazal i poslední zbytek magnetofonových kazet. Lhal bych, kdybych tvrdil, že to bylo radostné. Ne! Velmi, velmi bolestivé a rána občas ještě bolí. Pán dodržel své slovo.

Na potvrzení toho, že satanovo vedení nebyla žádná fikce ani přelud, bratr, který byl podobně zatížen, ale lépe se zřejmě "konspiroval", odešel ze sboru i od Pána. Dodnes se vyhýbá každému kontaktu a mám osobně zlé tušení

jakou cestou se dal. Tehdy jsem jeho tvrzení nebral příliš vážně, ale jak je vidět, byla to pravda, že má člověka pod svým vlivem. Není vše ztraceno, Boží milost je větší než naše chápání. Nepřítel je odsouzen, ale dosud žije!

Jsem přesvědčen, že jen plná duchovní výzbroj může spolehlivě zaručit vítězství. Každá duchovní vlačnost, lenost, setrvačnost nahrává nepříteli. Není nutno vidět v každém křoví démona, ale je to nutné být připraven nejen k obraně, ale i k útoku, vždyť Slovo Boží je dvousečný meč!

Závěr

Nechci plivat na tvrdou muziku, vůbec ne, ale přesto musím za sebe otevřeně přiznat, že pokud vím, každý koho znám, který se jí upsal, je svým způsobem poznamenán a zdeformován. Že toho nepřítel dovede využít není třeba ani dodávat. Netýká se to ostatně jen hudby. Je spousta dalších "trojských koňů" ze starého života. Můj recept? Radikální řez! Oddělit, rozvázat, zlikvidovat! Lehce se to píše, já vím, ale ono asi lepší řešení opravdu není. Každé otálení může být osudné. Já jsem měl tu obrovskou milost, že vteřinu před dvanáctou mne Pán Ježíš zachránil. On chce zachránit i Tebe, ale musíš chtít. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby každý kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.

Amen

Příspěvek z Československa

Bůh mluví k člověku

- ◆ *A tak vám pravím: Proste, a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. (Lk 11:9)*
- ◆ *Volej ke mně a odpovím ti. Chci ti oznámit veliké a nedostupné věci, které neznáš. (Jr 33:3)*
- ◆ *Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k našim otcům ústy proroků; v tomto posledním čase*

k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. (Žd 1:1,2)

- ◆ *Kdo má uši, slyš! (Mt 13:9)*
- ◆ *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3:16)*

Všichni zhřešili

- ◆ *Každá nepravost je hřích. (1 J 5:17)*
- ◆ *Každý, kdo se dopouští hřichu, jedná i proti zákonu Božímu, neboť hřích je porušení zákona. (1 J 3:4)*
- ◆ *Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. (Ř 3:23)*
- ◆ *Ríkáme-li, že jsme bez hřichu, klameme sami sebe a pravda v nás není. (1 J 1:8)*
- ◆ *Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. (Iz 53:6)*
- ◆ *Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě. (1 K 1:18)*
- ◆ *Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha. (Ř 3:10-12)*

Jak evangelizoval Ježíš?

Ne každý, kdo si říká křesťan, je křesťanem. I nevěřící se často klamně hlásí k víře v Krista. Lidé, kteří ve skutečnosti nejsou křesťané mohou sejít snadno na zcestí, domnívaje se, že věřícími skutečně jsou.

Levná milost a snadná víra překrouceného evangelia rozvrací čistotu biblické noviny. Rozmělnění a zmírnění novozákonného poselství přineslo do církve hnilobné zevšeobecnění, že v podstatě každý, kdo nějakým způsobem přátelsky reaguje na Ježíše, je spasen, že má spásnou víru. Téměř vše, snad kromě zlobného a výslovného odmítnutí

Ježíše, se dnes počítá za křesťanskou spásonosnou víru.

Avšak evangelium, které hlásal sám Ježíš, vůbec nepřipouští tuto možnost. Naším zdrojem bude pouze biblický záznam. Podle bible, jenom malé stádečko je spaseno, mikrostádečko, protože originální řečtina zde používá slovo mikron.

Od samého počátku své služby se Ježíš vystříhal tomu, aby nevzbudil v lidech falešné naděje skrze rychlou, snadnou a mělkou víru. Ježíš propustil více nespasených uchazečů o víru, než těch, které vyhrál na svou spásnou stranu. Ježíš nechtěl a nemohl dát uchazečům o spásu falešnou naději! Ježíšova slova byla vždy šita na míru tak, aby se dotkla duchovní potřeby, tedy duchovní slabosti jednotlivců. Ježíš nikdy neopominul obnažit uchazečovo sebe-ospravedlňování, nebo zvrácené motivace, či lehkověrné sklony.

Podívejme se na klasický příklad v Janově evangeliu. Ve třetí kapitole se dočteme o první Ježíšově evangelizaci z očí do očí. Jeden z předních židovských náboženských vůdců, farizej Nikodémus, přišel v noci za Ježíšem:

◆ *Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. (Jan 3:2)*
Takové ujištění by snad v každém z nás vyvolalo smělou jistotu, že Nikodémus byl spasený věřící. Nikodémus věřil, že Ježíš přišel od Boha. Vidíte, a přesto ironií zůstává, že Ježíš Nikodéma neuvítal jako svého, ale naopak s ním od prvního slova jednal jako s nevěřícím. Ježíš věděl o Nikodémově samospravedlnosti, o jeho skutečné víře, což byla vlastně nevíra. Jisté je, že Ježíš Nikodéma nepovzbudil k lehkověrnosti. Ježíš nekázal snadnou víru. Naopak, Ježíš zpočalbněl všechno za čím Nikodémus stál.

Ježíš se postavil tváří v tvář Nikodémově strojené víře, jeho

kvazi-dobrotě, jeho skutkařskému náboženství, jeho farizejské spravedlnosti a jeho nepochopení biblického písma.

Uvědomme si ještě jednou, že Ježíš evangelizoval předního náboženského v Boha věřícího vůdce Izraele. Spasitel, Ježíš Kristus, nepožadoval od Nikodéma nic méně, než úplnou, totální regeneraci, obrození, znovuzrození. Bez duchovní obrody, řekl Ježíš Nikodémovi, nemá nikdo naději na věčný život s Bohem. Nikodémus byl zdrcen Ježíšovými slovy a bible nepodává žádný důkaz, že by Nikodémova reakce byla v ten okamžik kladná, tedy opravdově spásná.

Je zajímavé, že Nikodémův příklad je v Janově evangeliu, které začíná a končí Kristovým Božstvím. Téměř všechno v Janově evangeliu je rozpracováno na skutečnosti, že Kristus je Bůh. Střetnutí Ježíše Krista s Nikodémem není výjimkou. Ze širší souvislosti textu vyplývá, že Ježíš

◆ *... nepotřeboval, aby mu někdo o někom říkal svůj soud. Sám dobře věděl co je v člověku. (Jan 2:25)*

A tak příběh s Nikodémem jen dokazuje Kristovo Božství, protože Ježíš Kristus dobře věděl, co je v hlubinách Nikodémova srdce. Nikodémus byl prostě jeden z těch, kdo věřili, protože viděl Ježíšovy zázraky. Vždyť tolik lidí věří v Boha stejným způsobem jako Nikodémus.

◆ *...mnozí uvěřili v jeho jméno, protože viděli znamení /t.j. zázraky/, které činil. (Jan 2:24)*

Znepokojující pravdou však zůstává, že pouhá víra v Ježíšovo Jméno, přestože činil viditelné zázraky, nemá nic společného se spásnou vírou. Verš totiž pokračuje:

◆ *Ježíš jim však nesvěřoval kdo je, poněvadž všechny lidi znal. (Jan 2:24)*

Tohle je jasný výraz strojené víry. Žádný zázrak totiž nezaručuje vyvolání opravdové, spásné víry. Tato pravda je protkána od začátku Starého až do konce Nového zákona na důkaz naší hříšné lidské zdegenerovanosti. Nikodémus je obraz nepravé víry. Jeho mysl přijala do určité míry pravdu o Kristu, ale jeho srdce zůstalo netknuté, neprošlo obrodou, regenerací, znovuzrozením. Jeho srdce nebylo obřezané jak to krásně vystihuje Starý zákon.

Nikodémus byl Ježíšem znepojen. Jako náboženský vůdce měl vážný zájem o každého, kdo by přišel od Boha. Po 400 let nebylo v Izraeli proroka, a Nikodémus snad věřil, že právě teď jednoho nalezl. Proto se vyznal.

◆ *Nebot' nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním. (Jan 3:2)*

Nikodémus snad i věřil, že Ježíš je Mesiáš, který přišel osvobodit židovský národ. Avšak v těchto verších ještě nepřijal Krista jako vtěleného Boha.

Ježíš přešel Nikodémovo vyznání, které vystihovalo určitou míru víry a odpověděl otázku, kterou se Nikodémus ani neptal. Ježíš Nikodémovi potvrdil, že je od Boha, ale svou vševědoucností Nikodémovi odhalil jeho srdce a krutou skutečnost, že je daleko od spásy. Nikodémus nejednal s učitelem, jak Ježíše nazval, Nikodémus stál před Bohem v těle. Slova našeho Spasitele a Pána Nikodéma šokovala. Nezmenšujeme Ježíšovy odpovědi.

Strategie Ježíšovy evangelizace se nevyznačovala sladkými řečmi o všeobecné sociální spravedlnosti, lásce, míru a štěstí. Jeho strategií bylo přímé svědectví, svědectví bez okolků, svědectví, že běží o hrdlo.

Ježíš předložil Nikodémovi čtyři rozhodující pravdy. Přečtěte si první polovinu třetí kapitoly

Janova evangelia jak se rozhovor rozvíjel dál.

Pokračování příště.

Adam byl s Evou

Dlouho jsem si myslel, že Eva, když si pochutnávala na zakázaném ovoci v ráji, byla sama a chudák Adam se toulal někde kolem. Mnoho křesťanů, především mužského pohlaví, sdílí můj bývalý názor a představují si, že nevinný Adam propadl ženským svodům. Dokonaný prohrěšek byla Evina záležitost.

Přečteme-li si však bibli pozorně, rázem se nám naše pánské představy zhroutí:

◆ *Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. (Gn.3:6)*

Tak tedy, on Adam nebyl takové nevinátko, jak si my muži namlouváme. Bible vůbec nenaznačuje, že by se Adam Evě a ďáblovi přičil. Zdá se, že Eva byla jen kurážnější a výmluvnější v dialogu s ďáblem. Konec konců, ženy jsou dodnes výmluvnější a kurážnější, vždyť by to pak ani nebyly ony.

Zlé jazyky dokonce tvrdí, že žena byla stvořena poslední proto, aby Pánu Bohu do dalšího tvoření nemluvila.

Kde vzal Kain ženu?

Před několika léty jsem navštívil strýce Dominika. Strýček je ateista a vyrukoval na mne s otázkou, kde vzal Kain manželku? Ujistil jsem ho, že si vzal buď sestru nebo některou neteř i z pozdějších pokolení, protože se tehdy žilo staletí. Strýc se vyděsil - krvesmilství!

Uvědomme si, že už Eva byla Adamovi víc než sestrou. Eva byla stvořena výhradně z Adamových buněk. Adam byl dokonce i její

biologickou matkou, protože všech 46 Eviných chromozomů pocházelo pouze z Adama. Mutace genů, na nichž staví evolucionisté své světonázorové myšlení, byla na počátku zanedbatelná.

Dnes, sňatkem s blízkým příbuzným, který má geny podobně pokřivené jako my, bychom pokřivení jenom zesílili. Nedostatky v kopiích vystupují vždy ještě výrazněji. Proto si bereme partnera z co nejvzdálenějších rodin a krajů, protože jich pokřivené geny jsou pokřiveny "jinak a jinde" než naše. Když se spojí 23 chromosomů s 23mi partnerovými chromosomy, doufáme, že bude genetická pokřivenost našich potomků zmírněna a částečně vyrušena.

V místech, kde jsou mužské geny oslabeny, tam jsou posíleny párovými geny ženy a naopak. Z Boží prozřetelnosti všemu nerozumíme, abychom totiž nenapáchali dalekosáhlejší škody než krvesmilstvím. Přesto se snažíme do genetiky proniknout, čímž vzniká množství nových, především etických problémů.

Nezapomínejme, že všechny vynálezy přinesly nakonec víc pohrom než užítku! Víte dobře jak to dopadne, když chceme poroučet větru a dešti. To už potom ani stromy nerostou.

Dopis posluchače

Již dříve jsem se chtěl zeptat na Vaše stanovisko k Darwinově evoluční teorii. Vyslechl jsem první rozhlasový pořad a již ten se mi zdál naprosto neuspokojivý. Mám pár připomínek a dotazů. Měl bych počkat na odvysílání celého cyklu, ale již nyní tuším, co asi bude následovat.

Ne, nejsem ateista, jak Vás může napadnout, ale to věčně zaryté církevní odmítání možnosti vývoje mi připadá zcestné a tak trochu připomínající doby honů na čarodějnice a vyhrožování upálením

těm blouznivcům, co si dovoluovali tvrdit, že Země není placka. Vždyť kolikrát za celou existenci křesťanství církev měnila různé výklady bible, kolik rozporů kvůli tomu mezi křesťany bylo.

Nemá samozřejmě smysl, abych zde uváděl nějaké příklady a důkazy evoluce, na to existuje řada odborných publikací, filmů, seriálů, atd., že život rostlin a živočichů byl tvořen od těch nejjednodušších organismů až po nejsložitější je přece prokázáno nade vší pochybnost. To, že proces evoluce probíhá stále i dnes, u rostlin, plazů, ptáků a savců je neoddiskutovatelné.

Mám moc rád přírodu a nedovedu si představit, že by byla ve vesmíru stvořena krásnější planeta než je ta naše. Vy ve své první úvaze o evoluci tvrdíte, že je nebiblické (vyjmeme z toho člověka - to je trochu jiná kapitola) tvrzení, že se silnější vyvíjí a rozmnožuje na úkor slabšího. Byl jste vůbec někdy v lese? Což Vám není jasné, že Bůh například ze spousty spadáných semen dá vyrůst jen těm, které se nejrychleji dostanou na slunce a zastíní tak pomalejší a tím je zákonitě zahubí? Všechna by se přece na malém prostoru nemohla uživit. Co je na tom nebiblického? Co je na tom na překážku víře, že rostliny a živočichové mají schopnost přizpůsobovat se měnícím životním podmínkám? Bůh je všudypřítomný a bez jeho vědomí nepadne ani vrabec.

Je také známo, že řada pravěkých rostlin a živočichů nepřežila. Tuším, že v dalších úvahách budete tvrdit, že všechno bylo stvořeno hned zpočátku do dnešní podoby. A to přece není pravda! Jděte si prohlédnout staré a dokonale zachovalé fosilní nálezy.

Jestlipak víte, že když jste byl jako embryo, zárodek v těle matky, měl jste ocas? Ano, ocas delší než dolní končetiny! Po kom asi? Doufám, že ve svých dalších úvahách

nebudete argumentovat takovými banalitami, jako je - co bylo dříve - vejce nebo slepice?

Když se již točím kolem té prokleté evoluční teorie, nemějte mi to za zlé, chci vše vědět a chci vše poznat, abych nemohl mít žádné námitky: Kdo zhřešil? Kdo narušil řád před tím, než se na této překrásné zemi objevil člověk? Kdo rozzlobil Krista dávno před tím, než se objevil člověk? Kdo způsobil ekologické katastrofy? Kdo způsobil, že se v této době žijící tvorové požírali navzájem ??? Prostě chci mít vše jasné, chci poznat, chci vědět, chci znát. Vy to nevíte, ale Bůh sám ví, jak moc ho potřebuji.

*Jirka
Odpověď přišťě.*

Evoluce - úvod

Znám osobně mnoho křesťanů ve světě i doma, kteří věří evoluci. Když jsem si uvědomil jaký je nedostatek literatury v češtině, která vědecky analyzuje kreaci a evoluci, rozhodl jsem se pokračovat v sérii pořadů především pro mladé posluchače, kteří jsou odchovaní pouze evolučním učením.

Nevystudoval jsem teologii ani filosofii. Jsem inženýr geologického průzkumu. Dvacet let aplikuji báňské inženýrství, geologii, geofyziku, geochemii a v poslední době těžbu ropy na samočinných počítačích. Evoluční doměnkou jsem byl odkojen. Geologie na ní staví.

Vzděláním a povoláním jsem ten poslední, kdo by měl zavrhnout evoluci a přijmout Boží stvoření. Vidíte a přesto evoluci nevěřím. Právě znalost přírodních věd a evoluční trénink mě pomohly opustit evoluční doměny. Fyzika, chemie, statistika jsou moji nejuvěrnější pomocníci, kteří potvrzují Boží slovo. Víra v Boží tvoření neznamená intelektuální sebevraždu, právě naopak. Boží

tvoření je jediná racionální a vědecká odpověď na otázky lidské existence.

Začněme s křesťany, kteří věří v základní biblické učení, ale připouští, že Bůh tvořil evoluci. Těmto lidem se říká teističtí evolucionisté.

Mutace genů a přirozený výběr jsou prý myšlenky Boha, nebo-li Boží metoda pokusného tvoření. Tito lidé tvrdí, že žádné teoretické problémy nestojí v cestě Boží evoluční tvorby. Bůh je prý veliký výzkumník a vymřelá zvířena a květena jsou důkazem jednotlivých etap Boží pokusné tvorby.

Jak by měl opravdový biblický věřící reagovat na takový názor? Podívejme se na tuto problematiku čistě filosoficky. Nejprve prozkoumejme zásady přirozeného výběru, jež musíme chápat jako zápas o existenci. Přirozený výběr vyžaduje slabé, nemocné a jinak fyzicky nebo "mentálně" nezpůsobilé organismy jimž je popřena existence na úkor silnějších a brutálnějších forem, které si klesají širšími lokty cestu do popředí života. Ti se přizpůsobí lépe přírodním a okolním podmínkám. Méně zdatní, stydliví, nemocní atd. jsou jednoduše ušlapáni tímto zápasem o existenci. Silnější si zajistí silou místo na slunci a právo na množení. Zdá se, že to je obrázek dnešního světa, zákon džungle, kde slabý ztrácí i tu slabost, kterou měl. Musíme si položit následující otázku. Jak obhájit Boha, který tvoří nejbrutálnějšími pokusy a prostředky?

Způsob práce a její výsledky odhalují nejnaternější povahu člověka a společnosti. Nahodilá mutace genů v prostředí přirozeného výběru by potom byla metoda Boží práce a jako taková by odhalovala nejnaternější povahu Boha. Teističtí evolucionisté se musí otázat, jakého Boha to vlastně mají? Jakou má povahu? Kdo to je,

kdo používá takové kruté metody práce?

Připomeňme si nejprve povahu biblického Boha. Jenom osobnost může mít povahu. Povaha je složená z vlastností jako je například trpělivost, věrnost, inteligence, vznětlivost, atd. Bible je velmi přesná v popisu Božích vlastností i Boží povahy.

Protože Bůh je osobnost stojící za celým vesmírem, je architektem všeho, tedy i jednotlivých osobností. To znamená, že je vševědoucí. Biblická definice Boha je mimo naše chápání. Bůh je nekonečný, vševědoucí, všudepřítomný a všemocný.

Vysvětlete a popište oceán někomu, kdo ve svém životě viděl jen jednu kapku vody. Řekněte mu, ať jí vynásobí biliony a biliony. Biliony jsou tak nepředstavitelně veliké, že s námi ani nepohnou. Protože Boha nemůžeme pochopit v jeho neomezených povahových vlastnostech, včetně lásky, musel Bůh sám sebe zredukovat v člověka - Ježíše Krista, aby jeho povaha měla pro nás pochopitelný smysl. Pouze v lidském chápání, měřeno lidským metrem, můžeme pochopit jen kapku v oceáně.

A teď se zeptejme, zda-li Bůh s povahou Ježíše mohl tvořit metodou Charlese Darwina a jeho následovníků? Máme právo se ptát, protože Ježíš Kristus je Stvořitel. Jestliže známe povahu určitého člověka, celkem bezpečně můžeme předvídat jeho přístup k určitému problému. Jestliže známe biblickou povahu Ježíše Krista, můžeme bez velkých potíží vydedukovat jak by asi přistoupil k tvořitelské práci. Kristovu povahu vystihují následující verše:

◆ *Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské. Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství. Blaze těm, kdo působí pokoj, budou nazýváni*

syny Božími. Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce. Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.

Jestliže Bůh tvořil evoluci, potom náš Bůh není Ježíš Kristus, ale nějaký sadista, který sedí tam vysoko nahoře. Potom jsme my, bibličtí věřící, nejubožejší z lidí, protože bible - Slovo Boží nám dává lživou naději jen pro tento život. Kristus je stvořitel, to odhalil Jan ve svém evangeliu:

◆ *Na počátku bylo Slovo, Slovo bylo u Boha, to slovo byl Bůh /t.j. Ježíš Kristus/ ... všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic co jest. (J 1:1-3)*

Evoluce učí, že si silní jedinci se širokými lokty klestí cestu vpřed po mrtvolách těch, kteří se nepřizpůsobili životnímu prostředí svojí neschopností. Ježíš ale v této verzi učí, že ten, kdo se podrobí zkouškám a kázní života, kdo dobrovolně prochází školou poslušnosti skrze protrpěné životní události, toho bude království nebeské. Člověk, který se nenaučí být tichým, trpělivým, kdo odmítne vyučování Ducha, se snadno stane hrubým a netrpělivým ke všemu a všem kromě sebe. Ale chudí v duchu, ti co nejsou upření na sebe, zdědí Boží království. Jejich povaha, ztvárněná a ukázněná utrpením za to v co věřili, je uschopní a kvalifikuje pro klíčové úlohy na zemi, až se vrátí se svým Králem.

Předat vládu nad stvořením je nejvyšší čest jakou Bůh může spaseným prokázat. Evoluce učí postup brutálnosti, větší žravostí, násilím, silou a přizpůsobením se přes mrtvolý neschopných, Ježíš Kristus učí přesný opak. Skrze tichost, utrpení a poslušnost. To je jeho duchovní cesta vpřed.

- ◆ *Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví. (Mt 5:5)*

Žádný tichý dnes nedědí zemi a její statky. Naopak tiší vědí, že život v dnešním světě je džungle. Být dnes tichým je nebezpečné, nezapadá to do evoluční teorie. Tichost přivedla Ježíše na kříž. Skrze jeho tichý a trpitelný akt jsme spaseni, protože láska je vždy trpělivá a nenásilná. Násilím by si naše srdce nepodmanil ani Bůh!

Zdá se vám být možné, že Stvořitel - Ježíš Kristus jenž v tichosti trpěl by použil k tvorbě Darwinův nástroj evoluce? Že by použil přirozený výběr, který funguje na bezmilostném potírání slabých, tichých a těch, kteří nezapadají do životního prostředí? Že by dal Ježíš Kristus šanci silným, sobeckým organizmům, aby se postupně vyvíjeli ve vyšší formy života po schodišti mrtvol? Vždyť potom i naše osobní smrt by byla jenom schůdkem evoluce.

Jak by mohl náš Bůh porušit své osobní zásady tichosti, chudoby ducha a vyměnit je za sobě cizí, bezohledný třídní boj jako nástroj tvoření? Dnešní svět skutečně zrcadlí to v co věří! Stav světa je funkcí filosofie.

- ◆ *Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství. (Mt 5:2)*

Je evoluční boj za místo u korýtky jež zajišťuje organizmu existenci motivován milosrdenstvím? Kdyby byl, přestal by být tím čím je, totiž bojem. Boží, Kristova povaha je veskrze neslučitelná s evoluční doměnkou. Skutečný biblický věřící, kdo je pokřtěn, to jest potopen v Kristu, napodobuje Ježíše a nemůže připustit evoluční boj organizmů. To, že boj vidíme v přírodě a mezi lidmi je jen důkaz, že celý svět se zruinován a pod vládou toho zlého, totiž Satana. Kdyby Bůh stvořil džungli ve které dnes žijeme, potom jsme nenávratně ztraceni. Bible nám však říká:

- ◆ *Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu. (Ř 8:22)*

To, že tvorstvo sténá, neznamená že se sténáním vyvíjelo a vyvíjí. Bible dává naději, že tvorstvo pracuje k porodu - k metamorfoze.

Ježíš Kristus, Stvořitel, je dokonalá osobnost. Jeho dokonalá po- vaha ukazuje jeho nekonečnou moudrost, moc a znalost. Proto očekávejme, že jeho tvořivé metody budou v souladu s jeho perfektním charakterem.

Pokračování příště.

Bible a zdravotní věda

Co zajímá lidstvo nejvíc? Dobré zdraví. Dobré zdraví je klíč k lepší existenci. Boj proti chorobám, bolesti a neduhům zaměstnává lékaře od nepaměti. Většina lidí, dokonce i křesťanů si myslí, že bible nedrží krok s vědou a novými poznatky. Podívejme se co bible říká o zdraví, lékařství a zdravotních zásadách.

Dnešní věda dospěla a dospívá k závěrům, které byly v bibli od nepaměti. Kdybychom se řídili bibli, byli bychom zdravější nejenom fyzicky, ale především duchovně.

Bible popisuje první chirurgický zákrok v kapitole Genesis. Pán Bůh stvořil člověka a řekl:

- ◆ *Není dobré, aby člověk byl sám. I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel místo masem.*

Jak bychom popsali podobnou situaci dnes? Bible říká, že Bůh uvedl na člověka mrákotu a dnešní lékařská věda použije narkozu. Člověk usnul. Pacient během narkozy vlastně také spí. Bůh vzal jedno z jeho žeber a přesně totéž může udělat chirurg. Nakonec bible říká: Bůh uzavřel místo masem a stejně zakončí operaci chirurg.

To, že byla žena stvořena z muže potvrdila věda geneticky relativně nedávno. Mužské chromozomy určují ženské pohlaví při početí. Evolucionisté se nám snaží namluvit, že všichni pocházíme z pramatky "Evy."

V následující biblické kapitole objevíme příčinu všeho našeho trápení a potřeby lékařské vědy a péče.

Bůh připravil ideální životní prostředí i podmínky na zemi a stvořil člověka k svému obrazu pro věčný život. Adam a Eva neuposlechli Božího varování, Božího příkazu a oba jedli ze stromu poznání, protože chtěli znát co zná Bůh. Chtěli být sami sobě bohy, být rovni Bohu. Uvrhli na sebe a celou přírodu trest a prokletí. I řekl Hospodin ženě:

◆ *Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti v těhotenství, syny budeš rodit v utrpení.*

Adamovi řekl:

◆ *Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta, po celý tvůj život a z ní budeš jíst v trápení. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země.*

Člověk byl potrestán za svoji neposlušnost. Bůh zabránil neposlušným jíst ze stromu života, a tak zachránil člověka před naprostou zkázou.